ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΕΣΗΕΑ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΚΑΔΗΜΟΣ

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Φτάσαμε σήμερα εδώ, σε αυτή τη συγκέντρωση που μπορεί να αποδειχθεί σταθμός για μια νέα πορεία του συνδικαλιστικού κινήματος των δημοσιογράφων και όλων των εργαζόμενων στα ΜΜΕ, μέσα από στάσεις εργασίας, απεργίες και συνελεύσεις σε πολλά μαγαζιά. Εκεί που παρουσιάστηκαν οξυμένα προβλήματα. Παραβιάσεις κεκτημένων δικαιωμάτων όπως το πενθήμερο, η καταβολή επιδομάτων, αναδρομικών, και βέβαια εκεί που έγιναν απολύσεις ή συνάδελφοι αναγκάστηκαν σε παραίτηση ή εθελούσια έξοδο.
Ήταν μια διαδικασία που μας έδειξε ότι ο κλάδος είναι κοντά στην Ένωση, στο δύσκολο έργο που ανέλαβε να υπερασπίσει όχι μόνο τα εργασιακά δικαιώματα των δημοσιογράφων, αλλά και το δικαίωμα όλων, όλου του ελληνικού λαού, σε Ενημέρωση αντικειμενική, ουσιαστική, ποιοτική.

Συνάδελφοι,
Ήρθαμε σήμερα εδώ για να υποστηρίξουμε τις επιλογές μας. Γιατί ήρθε η ώρα που καθένας πρέπει να πάρει τις ευθύνες του, ανοικτά, δημόσια. Είναι ώρα μηδέν για την Ενημέρωση. Και για μας, το έχουμε τονίσει, είναι ώρα για "ΔΡΑΣΗ ΤΩΡΑ!".

Συνάδελφοι,
Υπάρχει κρίση στο χώρο της Ενημέρωσης. Η Ενημέρωση και θεσμικά και μέσα από τη λειτουργία της αγοράς εξαντλεί τα περιθώρια επιβίωσής της. Η κρίση στην Ενημέρωση είναι

κεντρικό ζήτημα της πολιτικής συγκυρίας. Πού είναι η υπεύθυνη κυβέρνηση, ο πρωθυπουργός; Πού είναι η αξιωματική αντιπολίτευση; Πόσο πρέπει ακόμη να σαπίσει η Ενημέρωση για να βγουν και να τοποθετηθούν; Τι λένε τα πολιτικά κόμματα, οι αρμόδιοι θεσμοί της πολιτείας;

Η ΕΣΗΕΑ και τα συνεργαζόμενα σωματεία του χώρου είχαμε δύο δυνατές επιλογές. Να σωπάσουμε, να εξωραΐσουμε τα κακώς κείμενα, αυτή είναι μία επιλογή. Αυτή την επιλογή δεν την κάνουμε. Διαλέγουμε τη στάση μας απέναντι στην νέα εποχή της Ενημέρωσης που ανοίγεται μπροστά μας. Είναι στάση ευθύνης και παρέμβασης. Για το σύνολο των προβλημάτων της Ενημέρωσης. Και φυσικά για την κατάσταση των δημοσιογράφων και όλων των εργαζόμενων στα ΜΜΕ.
Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν αντικειμενικές εξελίξεις που καθορίζουν τη φυσιογνωμία της Ενημέρωσης. Ζούμε στην εποχή των νέων τεχνολογιών, του διαδικτύου, των επιχειρησιακών ρυθμίσεων που επιβάλλει η λεγόμενη νέα οικονομία. Είναι θέματα γενικότερα, και είναι αδύνατον η Ενημέρωση να αποφύγει τις επιδράσεις από αυτά. Επιδράσεις που αφορούν το μέγεθος και τη μορφή των ΜΜΕ. Επιδράσεις που αφορούν το χαρακτήρα της εργασίας μας. Τίποτε από αυτά δεν είναι προβλήματα χθεσινά, ούτε τα ανακαλύψαμε χθες.
Είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε την όποια κριτική για το πώς τα έχουμε αντιμετωπίσει ως τώρα και να αναλάβουμε τις ευθύνες μας.

Αλλά είμαστε αποφασισμένοι να μην σταματήσουμε στην επιφάνεια των φαινομένων. Δεν θα εξαντληθούμε σε γενικότητες που αφορούν τόσο την Ελλάδα όσο και οποιαδήποτε άλλη χώρα του αναπτυγμένου δυτικού κόσμου.
θέλουμε να θέσουμε τον δάκτυλο επί τον τύπον των ήλων, κι αυτό σημαίνει απλά ότι πρέπει να σταθούμε στα συγκεκριμένα προβλήματα της Ενημέρωσης στη χώρα μας. Λέμε, λοιπόν, χωρίς περιστροφές, ότι
σε αυτή τη χώρα ο τομέας της Ενημέρωσης αντιμετωπίστηκε εξαρχής με επιπολαιότητα και αυθαιρεσία, δίχως πρόγραμμα και

δίχως κανόνες. Και όπου εμφανίστηκε σχέδιο και κανόνες, τις περισσότερες φορές και αυτά καταστρατηγήθηκαν με ευθύνη αποκλειστική των ιδιοκτητών και των εκάστοτε κυβερνήσεων.
Υπάρχουν ωστόσο ευθύνες και σε μας, στον κλάδο. Πώς αντιδράσαμε στις εστίες διαφθοράς που δημιουργεί το σύστημα; Μιλάω για την ενημέρωση που εξαρτιέται από νόμιμες αλλά και αδιαφανείς διαδικασίες. Μιλάω για εκείνο το είδος της δημοσιογραφίας που εξαρτιέται από τα κονδύλια των δημόσιων οργανισμών, μαύρα ή άσπρα που έχουν στόχο και σκοπό να μετατρέψουν τον δημοσιογράφο σε φερέφωνο της εξουσίας, πολιτικής ή οικονομικής. Δεν μπορεί να είναι ανεξάρτητος ο δημοσιογράφος που κάνει ρεπορτάζ και ταυτόχρονα καλύπτει το αντίστοιχο Γραφείο Τύπου στο δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα, γραφεία Τύπου που η φυσιογνωμία τους διαμορφώθηκε στη δικτατορία και στον δρόμο αυτό συνέχισαν όλες οι μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις. Γι' αυτό δεν είναι οι δημοσιογράφοι με τους εργαζόμενους αλλά με την πλευρά των εργοδοτών. Κι αυτό φυσικά δεν αφορά τη πλειοψηφία του κλάδου αλλά τα καρκινώματα που έχουν δημιουργηθεί στο σώμα.

Συνάδελφοι,

Αυτές τις μέρες που η ΕΣΗΕΑ άνοιξε το θέμα της Ενημέρωσης, και δεν το άνοιξε μόνο η ΕΣΗΕΑ, γιατί για τη χαμηλή ποιότητα της Ενημέρωσης μίλησε έως και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ορισμένοι χρησιμοποιούν ένα σωρό άλλοθι ώστε να αποφευχθεί η συγκεκριμένη συζήτηση για το πώς φτάσαμε ως εδώ.
Όσοι δεν επιθυμούν να απαντήσουν στα καυτά ερωτήματα, καλύπτονται πίσω από τη μέγιστη αρχή της Ελευθεροτυπίας, της ελεύθερης έκφρασης της γνώμης. Αρχή για την οποία η ΕΣΗΕΑ και οι Έλληνες δημοσιογράφοι έχουν αγωνιστεί σκληρά και σε πολύ δύσκολες πολιτικές συνθήκες για τον τόπο. Όταν όμως σήμερα μιλάμε για την υποβάθμιση της Ενημέρωσης, για τον ευτελισμό της, για τη χυδαιότητα που κατακλύζει κυρίως τα ηλεκτρονικά μέσα και αρκετά από τα έντυπα, όταν ζητάμε να προσδιορισθούν οι ευθύνες για όλα αυτά, μήπως σημαίνει ότι θέλουμε να επιβάλουμε κανόνες λογοκρισίας; Χίλιες φορές όχι.

Αλλά υπάρχει μια τυπική Ελευθεροτυπία και μια ουσιαστική λογοκρισία. Όταν χάνονται από το προσκήνιο και την επικαιρότητα τα σημαντικά ζητήματα, όταν επικρατεί η ισοπέδωση και η ομοιομορφία στην αντιμετώπιση των σοβαρών προβλημάτων του ελληνικού λαού, ποιος ασκεί την ουσιαστική λογοκρισία και ποιος οχυρώνεται πίσω από την τυπική Ελευθεροτυπία για να μη λογοδοτήσει;
Τελικά, ποιος αποφασίζει για το τι είναι είδηση, τι είναι πληροφορία, τι είναι Ενημέρωση και πότε όλα αυτά είναι πραγματικά αξιόπιστα. Οι ιδιοκτήτες των ΜΜΕ; Τι σημαίνει ιδιοκτησία στο χώρο των ΜΜΕ; Μπορεί να είναι κανείς ιδιοκτήτης ενός Μέσου, ναι! Αλλά μπορεί να είναι ιδιοκτήτης της Είδησης, της Πληροφορίας, της Αλήθειας;
Είδαμε όλοι τα αποτελέσματα έρευνας που εμφανίστηκε εχθές. Το 63% των πολιτών γυρνάει την πλάτη στα δελτία ειδήσεων των τηλεοράσεων. Τι περιμένουμε, λοιπόν; Εμείς λέμε φτάνει πια! θα υπερασπιστούμε τις αξίες που η νέα τάξη στην Ενημέρωση θέλει να πνίξει. θα υπερασπίσουμε την ποιότητα, την αξιοπιστία, την αντικειμενικότητα της Ενημέρωσης. Δεν θα γίνουμε συνένοχοι σε αυτό τον κατήφορο και δεν έχουμε καμιά ανάγκη να απολογηθούμε σε εκείνους που μας εγκαλούν λέγοντας ότι με κραυγές και αγώνες δεν λύνονται τα προβλήματα.
Για μας ο αγώνας για ποιοτική Ενημέρωση δεν είναι πρόσχημα. Δεν υποκρινόμαστε ότι αγωνιούμε για την Ενημέρωση του ελληνικού λαού για να προωθήσουμε κάποια συντεχνιακά μας αιτήματα. Έχουμε υιοθετήσει πλήρως το σύνθημα της Διεθνούς Ομοσπονδίας Δημοσιογράφων: "Δεν υπάρχει Ενημέρωση όταν ο δημοσιογράφος εργάζεται σε συνθήκες διαφθοράς, φτώχειας και φόβου".
Και έτσι φτάνουμε σε ένα άλλο κρίσιμο ερώτημα. Ποια είναι, συνάδελφοι, η σημερινή εικόνα του κλάδου; Η χειρότερη δυνατή. Υπάρχει μια γυαλιστερή επιφάνεια που δεν αντιστοιχεί στην πραγματική κατάσταση της πλειοψηφίας των συναδέλφων. Τη συντηρούν οι άδηλοι και αδήλωτοι πόροι που αξιοποιούν οι επιχειρήσεις των ΜΜΕ. Με τα μαύρα από το 4% του δημοσίου διατηρείται και μεγαλώνει η ψαλίδα στις αμοιβές των εργαζομένων. Δεν θα βρούμε στα ταμεία μας αυτές τις διαφορές.

Κι όμως υπάρχουν οι δημοσιογράφοι στελέχη με τις μερσεντές και τις βίλες των εκατοντάδων εκατομμυρίων. Αυτή την εικόνα δίνουν προς τα έξω για το επάγγελμα. Αυτή η εικόνα δεν έχει καμία σχέση με τη ζωή και τη δουλειά των πολλών, κι αυτό πρέπει να το πούμε γιατί πρέπει να είναι καθαρή η σχέση μας με τον ελληνικό λαό. Ο μεγάλος όγκος του κλάδου εργάζεται σε δύσκολες συνθήκες. Τον μεγάλο όγκο του κλάδου τον αποτελούν οι χαμηλόμισθοι, συχνά με αμοιβές κάτω από το μέσο όρο του κόστους ζωής. Έχουμε φτάσει στο σημείο συνάδελφοι ρεπόρτερ να εκτελούν αποστολές από τις οποίες ουσιαστικά δεν έχουν κανένα κέρδος. Ρεπόρτερ που ακόμη και σε συνθήκες πολέμου, καταντούν να χρηματοδοτούν την εργασία τους. Συντάκτες και άλλοι εργαζόμενοι που τους εξαντλεί η εντατικοποίηση μιας κακοπληρωμένης θέσης εργασίας, με καθηλωμένες αποδοχές που δεν παρακολούθησαν όλη την προηγούμενη δεκαετία την μεγάλη κερδοφορία των επιχειρήσεων. Δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτό. Ο δημοσιογράφος σπρώχνεται έτσι στην πολυθεσία για να μπορέσει να επιβιώσει. Μακάρι να άντεχε ο κλάδος τη μία δουλειά. Αλλά ξέρουμε όλοι ότι αυτό δεν γίνεται. Λέμε ότι μπορούμε οι δημοσιογράφοι να έχουμε μια δεύτερη δουλειά και είμαστε κατηγορηματικοί. Η Ένωση δεν καλύπτει τη διαφθορά και την πολυαπασχόληση, γιατί δεν δημιουργεί τις προϋποθέσεις έντιμης ενημέρωσης. Ο Κώδικας Δεοντολογίας που ψήφισε το 85% των μελών της Ένωσης είναι σαφής για όλα αυτά. Αυτά, συνάδελφοι, είναι βασικά στοιχεία και για το διάλογο και για την αλληλεγγύη που χρειάζεται να επιδείξουμε για να προστατεύσουμε τις θέσεις εργασίας που απειλούνται σήμερα.

Και φτάνουμε έτσι στο γόρδιο δεσμό των προβλημάτων. Τι συμβαίνει πραγματικά στις επιχειρήσεις. Αναφέρομαι σε καταστάσεις για τις οποίες είχαμε προειδοποιήσει πριν από 3 χρόνια τους συναδέλφους, αλλά δεν θέλησαν να δουν τότε ούτε να ακούσουν. Τώρα είμαστε όλοι υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση.

Την τελευταία δεκαετία πολλαπλασιάστηκαν οι επιχειρήσεις ΜΜΕ. Αυξήθηκε και ο δημοσιογραφικός πληθυσμός, δημιουργήθηκαν

ιδιωτικές σχολές δημοσιογραφίας, τμήματα πανεπιστημιακά. Χωρίς στρατηγική, χωρίς πρόγραμμα, χωρίς κανείς να υπολογίζει τι αντέχει τέλος πάντων αυτή η έρημη αγορά που εκ των υστέρων επικαλούνται όλοι.

Από την άλλη μεριά, ήμασταν μάρτυρες τα τελευταία χρόνια αλόγιστων πολιτικών από πλευράς των ιδιοκτητών ΜΜΕ και των νέων επενδυτών. Επιχειρήσεις φύτρωναν από το πουθενά, κανείς δεν εξέταζε τη βιωσιμότητά τους. Επιχειρήσεις επεκτείνονταν, γιγαντώνονταν, επέκτειναν τις δραστηριότητές τους σε άλλους χώρους πέραν της καθαυτό Ενημέρωσης. Ήρθε και η περίοδος της χρηματιστηριακής τρέλας, όταν όλη η Ελλάδα καρδιοχτυπούσε με τα χρηματιστηριακά limit up και limit down. Οι επιχειρήσεις ΜΜΕ δεν έμειναν έξω από το χορό.

Και φτάνει η ώρα της κρίσης. Μαζεύονται μαύρα σύννεφα στον χώρο της Ενημέρωσης. Αποκαλύπτεται η κακή διαχείριση, η κατασπατάληση των πόρων. Ο επιχειρηματικός παράδεισος των ΜΜΕ, μεταβάλλεται σε κόλαση. Για ποιους όμως; Και ποιος χρεώνεται τις ευθύνες; Οι ιδιοκτήτες μιλάνε για σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Προχωράνε σε δομικές αναδιαρθρώσεις, σε συγκέντρωση κεφαλαίων, συγκροτούνται όμιλοι επιχειρήσεων.

Έρχεται η ώρα της λεγόμενης εξυγίανσης. Αποφασίζουν μείωση δαπανών και φροντίζουν να τις κάνουν σε βάρος μας. Επιβάλλουν περικοπές στη μισθωτή εργασία, στις απολαβές των εργαζόμενων. Μεγάλη απογευματινή εφημερίδα έκοψε την Κυριακή εργασία, με αποτέλεσμα να μειώνει κατά 25% τις αποδοχές των συναδέλφων. 'λλη μεγάλη απογευματινή εφημερίδα δεν έχει καταβάλει ακόμη τα αναδρομικά και κερδίζει έτσι ένα 3%, ποσοστό όσο και ο πληθωρισμός, γεγονός που μειώνει την αύξηση του 5% που πήραμε στο 2%.

Την εικόνα συμπληρώνει το κύμα των απολύσεων.

Το ζήτημα που προκύπτει πρώτα πρώτα είναι. Πού βρίσκεται η αλήθεια; Οι ισολογισμοί των εισηγμένων στο Χρηματιστήριο συγκροτημάτων δείχνουν άριστη κεφαλαιακή σύνθεση, ενώ εμφανίζονται και νέες επενδύσεις, δημιουργία υποδομής στην περιφέρεια με μετακομίσεις εγκαταστάσεων. Υπάρχουν πράγματι εκείνα τα τρομερά οικονομικά προβλήματα που επικαλούνται οι ιδιοκτήτες, κι αν υπάρχουν, είναι μόνιμα ή συγκυριακά; Δεν

είναι υποχρεωμένη η πολιτεία, οι αρμόδιοι θεσμοί όπως η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς να έχουν άποψη για όλα αυτά; Και τέλος πάντων απαιτείται διαφάνεια για όλα αυτά, κάτι που αφορά και τις μικρές επιχειρήσεις που αυτών κι αν είναι αδιαφανή τα κεφάλαια συχνά.
Αλλά ακόμη και αν προς στιγμή δεχτούμε ότι υπάρχουν οικονομικά προβλήματα και ανάγκη περικοπών για να επιβιώσουν οι επιχειρήσεις. Πώς; ρωτάμε εμείς. Με ποιες αρχές και κανόνες; Με ποιες συζητήσεις με τα σωματεία των ΜΜΕ. Ε, λοιπόν, όχι. Δεν θα έχουν τη συναίνεσή μας σε λύσεις που αποφασίζουν μόνοι τους, ερήμην του δημοσιογραφικού κλάδου, ερήμην των εργαζόμενων. Πρωτίστως όταν αυτές αφορούν τις θέσεις εργασίας. Όταν πρόκειται για απολύσεις. Λέμε κατηγορηματικά όχι στις απολύσεις.
Δεν είμαστε υπεύθυνοι για το παρελθόν, δεν θα πληρώσουμε για ένα παρόν που σχεδιάζουν ερήμην μας.

Και όμως θέλουμε να παρέμβουμε, θέλουμε να συζητήσουμε, θέλουμε το διάλογο – κι αυτό δεν είναι αντίφαση.

Πρώτα πρώτα, θέλουμε να παρουσιάσουμε μπροστά σε όλη την ελληνική κοινωνία την θέση μας. Πώς φανταζόμαστε τον δημοσιογράφο στην Ενημέρωση του μέλλοντος. Μιλάμε με επίγνωση των κρίσιμων καταστάσεων που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα στο σύνολό της, ειδικά μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Σε αυτές τις συνθήκες ο ρόλος των ΜΜΕ και των εργαζόμενων σε αυτά έγινε ακόμη πιο καθοριστικός.
θέλουμε έναν δημοσιογράφο – εργάτη του πνεύματος που συμβάλλει στη διαμόρφωση συνειδητών πολιτών με τα ρεπορτάζ που κάνει, τις αναλύσεις, τα άρθρα του. Έναν δημοσιογράφο που δεν θα υποκύπτει σε πιέσεις σε βάρος της ποιότητας της Ενημέρωσης. Έναν δημοσιογράφο που θα υπερασπίζεται την αξιοπιστία του επαγγέλματός του, την προσωπική του αξιοπρέπεια.
Ξέρουμε ότι αυτό θέλει η συντριπτική πλειονότητα του δημοσιογραφικού κόσμου, όλοι εκείνοι που μπαίνουν με όνειρα και μεράκι στο επάγγελμα. Όνειρα που αρκετές φορές

διαψεύδονται και διαψεύδονται σκληρά. Ένας τέτοιος δημοσιογράφος δεν μπορεί να υπάρξει σε συνθήκες στέρησης οικονομικής, σε συνθήκες νέας φτώχειας, με ανασφάλεια και αβεβαιότητα, με πενιχρούς μισθούς, εκτός μισθολογίου, για δεκαετίες με δελτία παροχής υπηρεσιών, ή σε συνθήκες μαύρης εργασίας κυρίως στα Ραδιοτηλεοπτικά μέσα αλλά και σε ορισμένες εφημερίδες – κυρίως μικρές, συνθήκες που δημιουργούν οικονομικό όφελος για την εργοδοσία που δεν μπορεί να προσδιοριστεί. Δεν μπορεί να λειτουργήσει υπεύθυνα ο δημοσιογράφος όταν είναι με το ένα πόδι στο επάγγελμα, ενώ ανά πάσα στιγμή του δείχνουν την πόρτα της εξόδου, είτε με απόλυση είτε με εθελουσία έξοδο.
Ξέρουμε ότι οι θέσεις μας ανταποκρίνονται στις ανάγκες ακόμη κι εκείνων των συναδέλφων που σήμερα σιωπούν, γιατί αναγκάζονται να το κάνουν από το φόβο του αύριο, ή από τις αυταπάτες της ανέλιξης, της λαμπρής καριέρας που υπόσχεται το λούστρο του επαγγέλματος που όμως αφορά λίγους, τους επώνυμους, τους σταρ. Για τους πολλούς ισχύει η θλιβερή πραγματικότητα που περιέγραψα.
Γι' αυτό δεν θα σταματήσουμε να λέμε: "Η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΔΕΝ ΕΊΝΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ – ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΔΕΝ ΕΊΝΑΙ ΑΝΑΛΩΣΙΜΟΙ".

Δεν έχουμε την ψευδαίσθηση ότι θα διαμορφώσουμε μόνοι εμείς την κατεύθυνση, είμαστε όμως υποχρεωμένοι να καταθέσουμε τις εμπειρίες, τις σκέψεις και τις προτάσεις μας για το μέλλον, και δεν αρνούμαστε έναν ισότιμο διάλογο για όλα αυτά, με όλες τις πλευρές.
Εννοούμε φυσικά τους ιδιοκτήτες, αλλά και την πολιτεία.

θα ξεκινήσω από την πολιτεία, από την κυβέρνηση, τους αρμόδιους υπουργούς, αλλά και τη Βουλή, τα πολιτικά κόμματα.
Δεν ζητάμε από κανέναν να αστυνομεύσει το χώρο της Ενημέρωσης. Δεν θέλουμε λογοκρισία, ούτε επιλεκτική μεταχείριση για τους δημοσιογράφους. θέλουμε ο πολιτικός κόσμος στο σύνολό του να αναλάβει τις ευθύνες που έχει απέναντι στον ελληνικό λαό για την Ενημέρωσή του. Υπάρχουν νόμοι και θεσμοί. Ανταποκρίνονται στη σημερινή κατάσταση; Για

παράδειγμα οι νόμοι και τα διατάγματα για τα Ραδιοτηλεοπτικά μέσα ανταποκρίνονται στον όγκο των μεγάλων συμφερόντων που έχουν συγκεντρωθεί; Τι γίνεται με τις μοριοδοτήσεις; Οι μοριοδοτήσεις για τις άδειες πρέπει να παίρνουν υπόψη τους την αξιοπιστία των δελτίων ειδήσεων και των ενημερωτικών εκπομπών. Τι ρόλο παίζουν οι εταιρείες μέτρησης που με τα αποτελέσματά τους δημιουργούν ένα τοπίο που είναι αμφίβολο αν αντιστοιχεί στην πραγματικότητα. Θα μπορούσε να εφαρμοστεί το Γαλλικό πρότυπο, όπου όλοι οι εμπλεκόμενοι φορείς μετέχουν. Εξασφαλίζονται έτσι διαδικασίες πραγματικού ελέγχου της θεαματικότητας και ακροαματικότητας. Αν λοιπόν δεν ξανατεθεί το θέμα της Ενημέρωσης συνολικά και σε θεσμικό επίπεδο, πώς θα υπάρξουν αντιδράσεις και παρενέργειες και στο επίπεδο της αγοράς.

Υπάρχει και η πλευρά των ιδιοκτητών. Ζητάμε να σταματήσει το κύμα των απολύσεων τώρα. Ζητάμε συλλογικές συμβάσεις για ζωή με αξιοπρέπεια. Δεν μιλάμε για μικροπαρεμβάσεις. Χρειάζεται μια συνολική αναμόρφωση του χαρακτήρα των συλλογικών μας συμβάσεων και από αυτό δεν εξαιρείται ούτε η δημόσια ραδιοτηλεόραση που τη σημασία της ύπαρξής της η ΕΣΗΕΑ γνωρίζει και αξιολογεί θετικά την αξιοπιστία της σε σχέση με τα σκουπίδια που κατακλύζουν τα ηλεκτρονικά μέσα. Αλλά δεν ξεχνάμε ότι ήταν η ΕΡΤ με τις εργασιακές σχέσεις που παγίωσε όλα τα προηγούμενα χρόνια αυτή που λειτούργησε σαν πιλότος της απορύθμισης για τον κλάδο μας. Ελπίζουμε ότι η νέα διεύθυνση θα τολμήσει στην αντιμετώπιση των προβλημάτων που υπάρχουν και εκεί.
Φυσικά θα διαπραγματευτούμε τα εργασιακά μας προβλήματα με την ιδιοκτησία. Αλλά σε ποιο πλαίσιο; Αρκεί να μιλάμε για αυτορρύθμιση και κανόνες αγοράς; Όταν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αποφασίζει περιορισμούς στις χωρίς μέτρο απολύσεις και επιβάλλει τη διαβούλευση πριν από κάθε μέτρο αλλαγής στις επιχειρήσεις με πάνω από 50 εργαζόμενους, τι κάνει η ελληνική κυβέρνηση. Δεν θα πάρει υπ' όψη της ούτε την πραγματικότητα που διαμορφώνεται στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και θα μιλάει αόριστα

μόνο για αγορά και αυτορρύθμιση;
Πώς θα προχωρήσουμε στην αυτορρύθμιση όταν η ευέλικτη αγορά εργασίας έχει επιβάλει το Δελτίο Παροχής ως την μαζική εργασιακή σχέση;
Και τέλος πάντων για ποια αυτορρύθμιση μας μιλάνε όταν όλοι ξέρουμε ότι οι επιχειρήσεις Τύπου που αναμφισβήτητα προσφέρουν ένα κοινωνικό αγαθό, υπήρξαν κρατικοδίαιτες. Το ίδιο ισχύει για όλες τις μεγάλες επιχειρήσεις των ΜΜΕ. Η σχέση τους με την πολιτική εξουσία, οι διευκολύνσεις διαφόρων ειδών σε συνθήκες διαπλοκής εξασφάλιζε για χρόνια τα τεράστια υπερκέρδη τους. Αλλά από την άλλη μεριά οι νόμοι που ψηφίστηκαν δεν έλυσαν αλλά δημιούργησαν πρόσθετα προβλήματα. Ο νόμος των αστικών αποζημιώσεων λειτουργεί σαν θηλιά αυτολογοκρισίας. Ο νόμος για τις διαφημίσεις, με την επιλεκτική χορήγηση των διαφημίσεων, ανάλογα με την ισχύ του μέσου, έχουν περιπλέξει τη δύσκολη κατάσταση.
Υπάρχει ανάγκη νέων κανόνων που να παίρνουν υπόψη τους τις νέες συνθήκες.
Υπάρχει άμεση ανάγκη για διάλογο για ρυθμίσεις που θα επηρεάσουν το εργασιακό μας μέλλον, όπως ο βασικός μέτοχος, και δεν μπαίνουν σε συζήτηση. Αλλά αυτό σημαίνει ότι η Ένωση Ιδιοκτητών πρέπει να αλλάξει στάση και συμπεριφορά. Έχουν αναιρέσει στην πράξη τη συμφωνία για τον Κώδικα Τιμής. Ενώ την ίδια ώρα τα ιδιωτικά κανάλια αρνούνται την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων και τα Ιδιωτικά Ραδιόφωνα προτείνουν σχέδιο σύμβασης που ισοδυναμεί με ξεζούμισμα των εργαζόμενων που αρνούμαστε να συζητήσουμε.
Την ευθύνη για το άνοιγμα ενός τέτοιου διαλόγου πρέπει να την αναλάβουν η πολιτεία και οι ιδιοκτήτες των ΜΜΕ. Εμείς θα προσέλθουμε στον διάλογο με μία μόνο προϋπόθεση: ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ. Κάθε νέα θέση εργασίας που δημιουργείται θα πρέπει να προσλαμβάνεται ένας από τους απολυμένους. Έστω και μία ακόμη απόλυση σημαίνει κήρυξη πολέμου. Κι από έναν τέτοιο πόλεμο θα χάσουν όλοι, θα χάσουμε κι εμείς αλλά και η πλευρά των εργοδοτών.

Αλλά δεν θα περιοριστούμε εκεί. Έχουμε ανοίξει το θέμα

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ μπροστά σε όλη την ελληνική κοινωνία γιατί πιστεύουμε ότι υπάρχουν πολλοί που μπορούν, δικαιούνται και πρέπει να έχουν το λόγο για τα προβλήματα που μας απασχολούν σήμερα.
Διανοούμενοι και πανεπιστημιακοί, σημερινοί σπουδαστές, πρωτοβουλίες πολιτών. Ένα πλατύ κοινωνικό μέτωπο για την Ενημέρωση. Υπάρχει ανταπόκριση κι αυτό μας ενθαρρύνει, μας δείχνει ότι είμαστε σε σωστό δρόμο.
Δεν έχουμε αυταπάτες,
Διαλέξαμε ένα δύσκολο δρόμο, και υπάρχει ένας όρος για να φτάσουμε σε ένα τέλος ωφέλιμο για όλους. Είναι η ενότητα του κλάδου, η ενίσχυση της ΕΣΗΕΑ, και η συνεργασία των σωματείων που καλύπτουν τους εργαζόμενους των ΜΜΕ.
Καλούμε όλους τους συναδέλφους, όλους τους εργαζόμενους να πάρουν τώρα θέση, ελεύθερα. Καλούμε τα διευθυντικά στελέχη μέλη της Ένωσης να ορίσουν τη θέση τους. Όποιος θέλει μπαίνει σ' αυτόν τον αγώνα, όποιος δεν θέλει, δεν μπαίνει.
Είμαστε εργαζόμενοι, κομμάτι των εργαζόμενων αυτής της χώρας. Είμαστε η μία πλευρά της Ενημέρωσης, αυτή που της δίνει υπόσταση και ουσία.
Δεν εκλιπαρούμε το βόλεμα ούτε ατομικά ούτε συλλογικά. Κανείς δεν μας χαρίζει τίποτε. Δεν προχωράμε με "των δειλών τα παρακάλια και τα παράπονα". θέλουμε σαν πολίτες αυτής της χώρας να υπερασπιστούμε την αξιοπρέπεια του δημοσιογραφικού επαγγέλματος.
Καλούμε όλες τις ενώσεις των εργαζομένων στα ΜΜΕ να συνασπισθούμε, να ξεπεράσουμε τις όποιες αγκυλώσεις και να αγωνιστούμε από κοινού.

Είναι η ώρα του Συνδικάτου Τύπου – ΤΩΡΑ! Και θα κριθεί από τη θέση όλων μας μπροστά στη μάχη που έρχεται. Όποιος μείνει απέξω, παίρνει την ευθύνη της αυτοαπομόνωσής του.

Μιλάμε από τη θέση των εργαζόμενων. Αυτό να είναι σαφές για όλους. Και υπολογίζουμε στη δύναμη του αγώνα τους, του αγώνα μας. Δεν θα αλλάξουμε μόνοι μας την κατάσταση της Ενημέρωσης. Αλλά μπορούμε να έχουμε τη δική μας συμβολή, κι αυτή μπορεί

να αποδειχθεί καθοριστική.
Ας δεχτούμε την πρόκληση των καιρών. Και ας προχωρήσουμε.
ΔΡΑΣΗ ΤΩΡΑ!